

Lord Luster

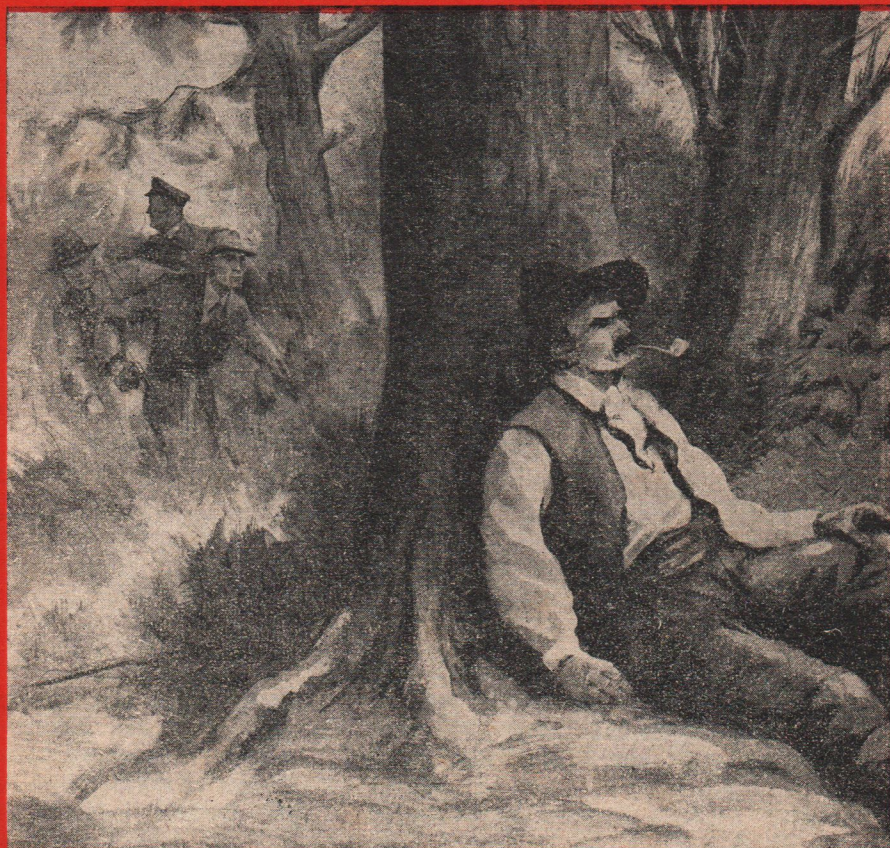
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

VROUWENROOF

N° 2720

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

VROUWENROOF

HOOFDSTUK I

DE HINDERLAAG

Op een mooie ochtend in het begin van de lente, terwijl het in de meer noordelijk gelegen gebieden nog echt winterweer was, had zich op het marktplein van Ajaccio, de hoofdstad van Corsica, een vrolijk troepje toeristen verzameld, dat vol ongeduld scheen te

wachten op het begin van een excursie naar een van de mooiste gedeelten van het geboorte-eiland van Napoleon Bonaparte.

Vroeg in de ochtend straalde de zon haar warmte al uit, de natuur was op dit verrukkelijk eiland al lang ont-

waakt, overal groeiden en bloeiden de tamarinden, de citroenbomen, de ahorns en de dwergeiken.

De lucht was vervuld van het aroma van de wijndruif, de tomaat en de vanille, die niet ver van Ajaccio op de helling van de bergen in weelderige overvloed groeiden.

De toeristen, ongeveer twintig in totaal waren in de vrolijkste stemming, want alles beloofde een heerlijke dag.

Zij hadden goed ontbeten in een van de eerste hotels aan het grote marktplein en hun reisbureau had alles uitstekend georganiseerd.

Het troepje was samengesteld uit verschillende nationaliteiten, en men vond er luidruchtige Spanjaarden, geestdriftige Fransen, flegmatieke Engelsen en een kauwgom kauwende Amerikaan onder.

En dan was er nog een paar, dat zich heel weinig met de anderen had bemoeid, en zelfs nauwelijks oog scheen te hebben voor al het moois, waar de ijverige gids van het reisbureau hen opmerkzaam maakte.

Dat was eigenlijk niet zo verwonderlijk, want het was een pas getrouwd paartje, dat op deze manier de huwelijksreis had ondernomen, maar zich pas in Rome bij het reisgezelschap had aangesloten.

De man heette Douglas Keystone.

Hij was een forse, knappe figuur, met een door de zon gebruind gezicht, die niet lang geleden zijn aanstelling als Engels Staatsingenieur had ontvangen.

Zijn vrouwtje was nog erg jong, en de knapste blondine, die men zich kan voorstellen, met goudblond haar, grote blauwe ogen en een mooi figuurtje, dat uitstekend uitkwam in het witlinnen deux-pièces dat zij die ochtend droeg.

Het was ongeveer acht uur, en de reizigers begonnen al een beetje ongeduldig te worden, toen er, met een sierlijke zwaai, een grote reiskoets, door vier paarden getrokken, het plein kwam opzwenken.

De wagen werd onmiddellijk gevolgd door een tweede, eveneens met vier

paarden bespannen rijtuig, gemend door de beste koetsier, waarop het reisbureau de hand had weten te leggen.

Een scherp oog en een vaste hand waren wel nodig in dit land met zijn stelle, bochtige en smalle wegen, aan de ene kant de rotswand, terwijl aan de andere kant een onpeilbare afgrond gaapte, waarop iedere misstap van een van de paarden de noodlottigste gevolgen kon hebben.

De paarden waren klein maar sterk, behendig als klipgeiten, die nooit last hadden van duizeligheid, en als gemzen tegen de steile rotswanden opklauterden.

De beide reiskoetsen werden met gejuich door het vrolijke gezelschap ontvangen, dat dadelijk de twee voertuigen begon te bestormen.

En nu was het zover, dat de gids, die het reisgezelschap tot Ajaccio steeds vergezelt, tijdelijk afscheid zou nemen van de toeristen. Zijn plaats werd ingenomen door een inheemse gids, die uitstekend bekend was met de wegen in het gebergte.

Het was een kleine, maar stevig gebouwde Corsicaan met een gebronsd gezicht, schitterende zwarte ogen, een martiaal opgedraaide zwarte snor, en gekleed in de schilderachtige kleding van de bergbewoners, een rood hemd, waarvan de kraag open bleef, een kort, fluwelen wambuis, donkergroen met zilveren knopen, een brede, vuurrode gordel, waarin een kort mes in een schede stak, een korte leren broek, die juist tot aan de knie reikte, grove wollen kousen, waarvan echter maar een klein gedeelte te zien was, daar de man hele hoge, linnen slobkousen droeg, en stevige, met spijkers beslagen schoenen. Zijn gitzwart haar was bedekt met een puntige vilthoed, versierd met een haneveer.

Met de snelheid van een aap klom Farruccio, zo was de naam van de gids naast de koetsier van de eerste reiskoets, en dadelijk daarop kwam de stoet onder luid zweepegeknal in beweging.

Douglas Keystone en zijn jonge

vrouw hadden een plaatsje gevonden in het voorste rijtuig, vlak achter de koetsier, die, op zijn hoge zetel gezeten, met vaste hand zijn paarden mende.

Zij zaten hand in hand, slechts nu en dan even pratend, verzonken als zij waren in de aanblik van het verrukkelijke landschap.

Maar ineens klonk de stem van een Amerikaanse fabrikant, die in de oorlog veel geld had verdiend, Harris Lang geheten, die uitriep :

— Ik zou toch wel eens willen weten, of wij nog een ontmoeting met rovers zullen hebben.

Wells waar geloofde eigenlijk niemand echt aan het bestaan van die Corsicaanse bandieten, maar toch voelden zij zich niet helemaal gerust, want de kranten hadden de laatste dagen berichten gepubliceerd, die niet erg plezierig waren voor al degenen, die voor hun genoegen op Corsica reisden.

Keystone had zich een beetje voorovergebogen, zodat de koetsier hem kon horen, en vroeg deze, in tamelijk goed Italiaans :

— Zeg eens eerlijk, vriend, geloof jij aan de mogelijkheid van een ontmoeting met struikrovers ? Zeg het maar rond-uit ?

— Het is hier wel eens onveilig, mijnheer, maar ik geloof niet onveiliger dan overal op het platteland.

— Ken je hier goed de weg ? vroeg Keystone verder.

— Op mijn duimpje maar dat alleen de eerste paar uren, mijnheer.

— Dan niet meer ? vroeg de Engelse ingenieur verwonderd.

— Nee, dan niet meer. De wegen die door het gebergte lopen, en die allemaal goed bereikbaar zijn, zijn talrijk, en ik zou er gemakkelijk kunnen verdwalen. Juist daarom hebben wij een betrouwbare gids meegenomen.

— Maar als u de weg daarginds dan niet goed kent, waarom zouden wij dan verder gaan ? vroeg Ellen Keystone, een beetje ongerust.

— Omdat dan juist verreweg het mooiste gedeelte van de route begint, madame, antwoordde Farrucio in plaats

van de koetsier, die op dat ogenblik al zijn aandacht nodig had bij zijn paarden, daar de weg een buitengewoon scherpe bocht maakte, een zogenaamde haarspeldbocht.

Hij had zich half omgedraaid en keek de jonge Engelse vrouw met zijn vorige ogen recht in haar gezicht, maar dadelijk daarop wendde hij zich weer af, terwijl het jonge vrouwtje zich een beetje verschrikt en verlegen tegen haar echtgenoot aandrukte, die even de wenkbrauwen gefronst had, toen hij de al te vrijpostige blik van de gids opving.

Maar Keystone zelf bracht de man er weer toe zich om te draaien, want na enige ogenblikken vroeg hij, terwijl hij Farrucio op de schouder tikte :

— En jij zelf, Farrucio, kent jij hier de weg goed ?

— Ik zou hier zelfs 's nachts niet verdwalen, Signor, antwoordde de gids op trotse toon.

— En... wat denk jij van de rovers ?

— Praatjes, Signor, geloof mij. Zij bestaan alleen in de verbeelding van opgewonden reizigers ; ik zou mij maar niet ongerust maken als ik u was.

— Ik maak mij ook beslist niet ongerust, antwoordde de jonge ingenieur op kalme toon, ik ben gewapend, ik heb een hele goede revolver in mijn zak en ik zou er gebruik van maken in geval van nood, dat verzeker ik u.

— Een uitstekende voorzorgsmaatregel, Signor, maar ik denk dat die overbodig zal blijken !

Hij wendde zich weer tot de koetsier, om deze iets te zeggen, en weer waren zijn blikken snel over het zacht blozende gezicht van de jonge ingenieersvrouw gevlogen.

Intussen werd het landschap steeds bergachtiger, en de weg kromp zacht, maar geleidelijk. Bij iedere kromming klonken kreten van bewondering, van de reizigers, die verrukt waren over het prachtige uitzicht.

Maar inmiddels werd het tijd om te lunchen, en de eerste halte werd gehouden in het midden van een dicht bos van pijnbomen. Spoedig zat ieder op het

zachte mos, en werd men door de hotelbedienden, die waren meegegaan, van het nodige voorzien, om de inwendige mens te versterken.

Het was twee uur, toen de reiskoetsen opnieuw in beweging kwamen.

Nu werd het landschap steeds woester en onherbergzaam; naakte, spitse rotsen strekten zich langs de weg uit, en verhieven hun toppen tot in de wolken, zo hoog dat daarboven de sneeuw maar gedurende weinige weken in het jaar smolt.

Met woest geraas stortte zich hier en daar een bergstroom in de afgrond, en de plantengroei beperkte zich hier bijna uitsluitend tot lorkebomen, dennen, pijnbomen en dwergeiken.

Het was drie uur, toen de terugtocht aanvaard werd, en men zou nu recht door rijden, en maar een half uur rust nemen in een kleine osteria of wijnhuis, om daar het middagmaal te gebruiken.

Uren achtereen was er niemand te zien geweest, maar laat in de middag vertoonde zich toch een levend wezen: hoog in de lucht zweefde een grote vogel, een gier, die snel daalde, en blijkbaar met kwade bedoelingen bezielde was aangaande de indringers, die het gewaagd hadden zijn gebied binnen te dringen.

Het duurde niet lang of zijn rauw gekras was duidelijk hoorbaar boven het geratel van de wielen uit, en de reusachtige vogel daalde nog altijd lager, totdat enkele dames al kreten van schrik begonnen te slaken.

— Wacht eens, wij zullen die sinjeur wel eens verjagen! riep Douglas Keystone uit.

Hij had zijn revolver uit zijn zak getrokken, en vervolgde opgewonden:

— Ik wil toch eens zien of mijn hand vast genoeg is om die roofvogel in de vlucht en onder het rijden te kunnen raken.

— Op veertig pas afstand? Ik wed tien tegen een met u, dat u het niet kunt, riep de Amerikaan uit, wiens wedhartstocht was ontwaakt.

— Top! riep Keystone terug, die geen Engelsman had moeten zijn, wan-

neer hij de weddenschap niet dadelijk had aangenomen.

Hij hief zijn revolver op, mikte op de gier, en trok de haan over. Het wapen ketste. Keystone slaakte een kreet van ongeduld en drukte nogmaals af en weer was niets anders hoorbaar dan het slaan van de haan, die met kracht neerkwam.

Met een vlugge beweging opende Keystone het magazijn en zijn gezicht kreeg een angstige uitdrukking. Alle kamers waren ledig; de patronen waren uit het wapen verdwenen.

Als een flits schoot het korte gesprek, dat hij net met de gids gevoerd had, de jonge ingenieur door het hoofd.

Maar juist toen hij hem de hand op de schouder wilde leggen, klonken er luide kreten, die de koetsier dwongen zijn paarden uit alle macht in te houden, zodat ze schichtig begonnen te steigeren en bijna van de weg raakten. Plotseling werd een schot op het rijtuig gelost, dat onmiddellijk door verscheiden andere gevolgd werd.

De beide wagens waren juist op dat tijdstip ongeveer in het midden van een nauwe rotskloof, waarvan de hellingen met talrijke dichte bosjes bedekt waren, en plotseling schenen die hellingen als het ware te leven van donkere gedaanten, allen met geweren en dolken bewapend, die plotseling te voorschijn waren gesprongen, en waarvan er einigen de paarden bij de teugels hadden gegrepen, terwijl de anderen de dodelijk geschrokken reizigers in bedwang hielden.

Met een kreet van woede wilde Keystone zich op Farrucio werpen, maar glad als een aal ontworstelde de gids zich aan zijn greep, en behendig als een aap klom hij naar beneden, zich het volgende ogenblik bij de mannen voegende, die de reiskoetsen hadden aangevallen.

Boven het rumoer, het gevloek van de koetsiers, het hysterisch gegil van enige vrouwen en de daverende verwenningen van de Amerikaan uit, klonk toen een bevelende stem, die een scherpe klank had, en in goed Engels riep:

— Handen omhoog! Wie zich ver-
roert krijgt de volle laag.

De toeristen waren in handen van
Corsicaanse bandieten gevallen.

En de man, die deze woorden geroe-
pen had, was Romanetti, de befaamde
roverhoofdman.

HOOFDSTUK II

HET AVONTUUR IN DE BERGEN

Er was bijna niemand die het bevel van de roverhoofdman durfde negeren.

Een Spanjaard waagde het, 'n greep naar zijn revolver te doen, maar het volgende ogenblik tuimelde hij van de reiskoets omlaag, door een kogel in het hoofd getroffen.

Wat de koetsiers betreft, zij zaten doodsbleek en bevend op hun hoge bok, en hadden in hun angst de teugels laten schieten, zonder een lid te durven verroeren.

Dezelfde stem van zojuist beval hun nu in het Italiaans, van de bok te komen, waaraan zij sidderend gehoor gaven, terwijl zij jammerden :

— Romanetti ! Signor Romanetti !

Dadelijk werden hun plaatsen ingenomen door twee bandieten, die de teugels grepen.

Nu ging het langzaam verder, en het was zeker een vreemd gezicht, die twee koetsen daar door de nauwe rotskloof te zien rollen, beladen met toeristen, met allemaal de handen omhoog en

vergezeld door een zestigtal bandieten in hun schilderachtige kledij, die met de rijtuigen meeliepen, en de reizigers met hun geweren en revolvers in bedwang hielden.

Algauw echter werd de bergkloof verlaten, waarna de beide rijtuigen een zijpad insloegen, een soort holle weg, waar nauwelijks ruimte was voor de grote wagens, terwijl de bandieten de beide voertuigen steeds van dichtbij bleven volgen.

De reizigers hadden zich onderworpen en in angstige spanning, zwijgend, wachtten zij hun verder lot af.

Zij begrepen nu wel, dat de gids in dienst was geweest van een brutale bandiet, die aan het hoofd stond van een talrijke bende, en die de koetsiers met opzet tijdens de terugtocht langs wegen, die hij alleen kende, naar deze verlaten rotskloof had gebracht.

Inmiddels brak de schemering al aan, en tussen de steile rotswanden begon het donker te worden.

De tocht duurde maar kort. Want plotseling eindigde de kloof en liep uit op een dalkom, weelderig begroeid, en zo ruim dat een heel divisie er met gemak op gelegerd had kunnen worden.

De weg hield hier ook ineens op, en alleen enige smalle paden voerden door het dal naar de overkant en verdwenen weer tussen de hoge heuvels, die de vallei aan alle kanten insloten.

En in het midden van dit dal, uitstekend beschermd tegen elke overval, stond een soort kamp, bestaande uit kleine tenten van bruin linnen.

De gids, die vooruit was gelopen, stiet nu een luide, eigenaardige kreet uit, die bedriegelijk veel leek op het krijsen van de bergarend, en direkt verschenen er drie mannen, die zonder zich te haasten, dichterbij kwamen.

In tegenstelling tot de overige bandieten waren dezen uiterst modern en zelfs chic gekleed in een nauwsluitend grijs geruit rijkostuum, een wijde rijbroek, hoge, gele laarzen, het hoofd gedekt met een flambard.

De middelste van de beide mannen trok onmiddellijk de aandacht door de heersersblik in zijn ogen, zijn trotse houding, en zijn bleek, niet onknop gezicht, met de donkere, schitterende ogen, het gepommadeerde, brutaal opgestreken snorretje, en de rechte, klassiek gevormde neus.

Aan zijn vingers glinsterden verscheidene ringen, en in zijn das stak een grote juwelen speld. Die man was Romanetti, de beruchte bandiet, de schrik van Ajaccio, en de beide anderen waren zijn luitenanten, Carbuccia en Livretto.

Toen Romanetti dicht genoeg genaderd was om zich verstaanbaar te kunnen maken, begon hij in het Frans :

— Dames en heren. Het spijt mij dat ik op deze manier uw plezier heb moeten bederven, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Wees zo goed, een voor een omlaag te komen, en deponeer uw kostbaarheden en uw geld in de zak, waarmee een van mijn luitenanten zal rondgaan. Ik zou u aanraden geen poging tot verzet te wagen, anders zou u Ro-

manetti van een andere kant leren kennen. Ik versta geen grapjes, en wie zich tegen mij durft verzetten riskeert zijn leven.

— De dames hebben natuurlijk voorrang. En haast u een beetje, wij gaan ons kamp opbreken.

Een paar bandieten kwamen naar voren, hun revolver dreigend opgeheven, en doodsbleek daalde de eerste dame langs de ladder, die tegen een van de rijtuigen was neergezet, omlaag.

Met een zak, die hij met beide handen openhield, kwam Livretto hoffelijk buigend op haar toe, en met bevende hand maakte de arme toeriste haar juwelen oorknopjes los, liet ze in de zak vallen, en deed er daarna een gouden halsketting, een prachtig bewerkt polshorloge, en enige ringen bij.

Een tweede dame daalde niet zonder moeite van het laddertje af, want zij was zeer corpulent en buitengewoon nerveus.

Luid snikkend begon zij al onder het lopen haar armband van dikke gouden schakels los te maken, die zij in de geopende zak liet vallen, waarna een paar ringen, een gouden portemonnaie en nog enkele andere sieraden volgden.

De derde dame die aan de beurt kwam, was Ellen Keystone, het pas getrouwde ingenieersvrouwje.

Douglas wilde haar direkt volgen, maar dadelijk werden er twee revolvers op hem gericht en een dreigende stem beval :

— Blijft waar u bent, of u zou er spijt van krijgen. En zo moest de ingenieur het, bleek van woede, aanzien, dat de verradelijke gids Farrucio met een glimlach om de lippen buigend naar voren trad, en zijn jonge vrouw behulpzaam was bij het afdalen van de ladder.

Zodra zij op de grond was aangekomen, rukte Ellen zich vlug los liep snel op Livretto toe en gooide haar kostbaarheden in de zak : een eenvoudig gouden horloge, een smalle ring met een klein steentje, een zilveren halsketting en haar trouwring.

Er volgden nog een paar oude dames,

waarvan er een voor enige duizenden ponden sterling juwelen bleek te dragen, en daarop kwamen de heren aan de beurt, die hun portemonnaies en portefeuilles moesten laten zien, en onder het toezicht oog van Romanetti, die, met de handen in zijn zij, kalm een sigaar stond te roken, in de zak moesten leegmaken.

Binnen een half uur was alles afgelopen maar toen waren de reizigers ook totaal leeggeschud.

Nu sprak Romanetti opnieuw, terwijl hij langzaam zijn blikken in het rond liet dwalen :

— Mocht er nu nog iemand onder u zijn, die niet alles heeft afgedragen, dan zou ik die persoon aanraden, zijn of haar verzuim alsnog te herstellen. Want niets ontgaat mij en ik zal het binnen enkele uren weten, als een van u mij bedrogen heeft. En mocht dat het geval zijn, dan zal mijn wraak hem op een vreselijke manier treffen.

Een ogenblik bleef het stil, en toen kwam schoorvoetend, bleek en bevend, een heertje te voorschijn, dat zich uit het zwijgend bijeenstaande groepje toeristen losmaakte, zijn vest opende, en uit een binnenzak een eenvoudige portefeuille van zwart zeildoek nam, daaruit een pakje bankbiljetten haalde, en dit in de zak gooide. Romanetti liet een kort lachje horen en zei :

— Zo mag ik het zien. Ik merk dat mijn aansporing een goede uitwerking heeft gehad. Nog iemand die zich van geld of sieraden moet ontlasten ? Niemand ? Nu, dan zal ik mijzelf het genoegen moeten ontzien, u langer in mijn gezelschap te houden ; u kunt weer uw rijtuigen in, en gaan waarheen u wilt. De gids, Farrucio, zal u weer naar een punt van de weg terugbrengen, vanwaar de koetsiers, zonder opnieuw te verdwalen, nog vóór de nacht valt, Ajaccio zullen kunnen bereiken.

De rovershoofdman maakte een diepe buiging, keerde zich toen om, en ging weer naar zijn kamp, in gezelschap van zijn beide luitenants, waarvan Livretto nog steeds de zak droeg, waarvan het gewicht hem een tevreden grijnslach

ontlokte.

Terwijl de reizigers erg teneergeslagen, maar verheugd dat zij er in ieder geval het leven hadden afgebracht, weer in de reiskoetsen stapten, liep Farruccio naar het kamp, ontkluisterde een van de paarden en begon het te zadelen.

Farruccio wierp zich in het zadel, gaf zijn paard de sporen, zette zich aan het hoofd van de kleine stoet, en beval :

— Voorwaarts !

De twee reiskoetsen kwamen in beweging, en het duurde niet lang of zij hadden de rotskloof bereikt, waar de overval had plaats gehad, en waar het steeds donkerder begon te worden.

In stap ging het nu verder, totdat een tamelijk brede weg was bereikt.

Farruccio reed nog altijd voorop, en de koetsiers hadden niets anders te doen, dan hem te volgen.

Bij een splitsing van de weg, nadat er ongeveer een half uur verlopen was, hield de gids zijn paard in, bracht het tot dichtbij de eerste reiskoets, en zei op korte toon :

— Sla deze weg in, koetsier, volg hem over een afstand van ongeveer twintig minuten, totdat je naast de weg, links, een groot kruisbeeld ziet. Daar splitst zich de weg opnieuw. Je moet de rechtse weg kiezen, en deze zal je binnen een uur weer in Ajaccio terug brengen.

De koetsier wilde de zweep alweer over de paarden leggen, maar Farruccio, wiens donkere ogen in de halve duisternis schitterden, riep uit :

— Nog een ogenblik. Ik moet nog eerst afscheid nemen van een der signora's. Ik geef niet om goud en juwelen, behalve om het goud van haar lokken ! Kom, signora, u wilt mij zeker wel een kus als afscheid geven, nietwaar ?

De bandiet had zich in de stijgbeugels opgericht, en hij kon nu met de rechterarm gemakkelijk tot aan de bovenrand van de reiskoets reiken. Hij greep, voor zij er op verdacht was, Ellen om het middel, en wilde haar een kus op de lippen drukken. De jonge vrouw slaakte een kreet, van afschuw, en als een getergde leeuw sprong Dou-

glas, die naast haar zat, op, en wilde Farrucio bij de keel grijpen.

Het volgende speelde zich in een ondeelbaar oogenblik af.

De bandiet liet de jonge vrouw een oogenblik los, trok bliksemsnel zijn revolver, en loste een schot op de jonge ingenieur, die met een doffe kreet achterover zakte, de hand op de borst ge-

drukt.

Daarna greep hij Ellen opnieuw, die een luide kreet van ontzetting had geslaakt, om het middel, rukte haar uit de koets, zette haar voor zich, liet zijn paard een volte maken, gaf het dier de sporen, en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK III

ONVERWACHTE HULP

Aan een achtervolging viel natuurlijk niet te denken.

Gelukkig was er onder het gezelschap een arts, die zich direkt met de zwaar-gewonde ingenieur bezig hield, hem naar het binnenste van een der koetsen liet dragen, en hem daar zo danig neerlegde op een van de brede banken, dat de gewonde zo weinig mogelijk last zou hebben van het schokken van het rijtuig, waarna hij opdracht gaf zo 'snel mogelijk naar Ajaccio terug te keren.

De koetsiers reden zo snel mogelijk, en om elf uur in de avond bereikte men tenslotte Ajaccio weer.

Het spreekt vanzelf dat deze terugkomst van de beroolde reizigers in hun hotel de grootste opwindning veroorzaakte.

De Franse dokter, na er voor te hebben gezorgd, dat Keystone naar het ziekenhuis was overgebracht, ging dadelijk naar de politie en stelde een aanwezige commissaris op de hoogte, die met gefronste wenkbrauwen en op

elkaar geknepen lippen toelisterde, even de schouders ophaalde en ten antwoord gaf, dat hij alles zou doen wat er te doen viel, maar dat de kans heel klein moest worden genoemd, Romanetti of een van zijn medeplichtigen in handen te krijgen.

Allesbehalve voldaan door dit antwoord, ging de dokter, Chabert geheten, terug naar het hotel, en vond daar de reizigers in het restaurant verzameld, waar juist een paar vreemdelingen waren binnen gekomen, blijkbaar Engelsen, die net waren aangekomen in een grote stationcar, die met moeite een plaatsje had gevonden in de tot garage ingerichte stallen, die bij het hotel hoorden.

Een van hen was een krachtig gebouwd man, rijzig en slank, met energieke gelaatstrekken, en doordringende grijze ogen, gekleed in een grijs sportkostuum.

Van zijn metgezellen was de een ongeveer een hoofd kleiner dan hij, de

ander bijna een half hoofd groter.

De eerste had een jong, blozend gezicht, waarin twee helderblauwe ogen schitterden, de ander was gebouwd als een Hercules, met machtige armen en benen, vuisten als smidshamers, een nek als een stier en schouders, die in staat leken de zwaarste vrachten met gemak te kunnen torsen.

Zij waren blijkbaar rijk, want de hotelhouder behandelde hen met grote onderscheiding.

Ook waren zij blijkbaar tamelijk hongertig, want een kelner dekte een tafeltje voor hen, waarop al gauw een paar schotels dampen, en enige flessen wijn klaar stonden, om met hun inhoud de dorstige kelen van de drie reizigers te verzadigen.

De reizigers hadden helemaal geen reden zacht te praten, integendeel, zij redeneerden aanvankelijk vrij hard door elkaar, en zo duurde het maar kort of de drie vreemdelingen waren volkomen op de hoogte van wat er die dag met de ongelukkige toeristen was gebeurd.

Zij spraken even op zachte toon onder elkaar en toen stond de man met de grijze ogen op van zijn tafeltje, legde zijn servet neer, liep op het groepje toeristen toe, die aan de grote tafel hadden plaats genomen, tegen een stoel leunden, of zenuwachtig heen en weer liepen, en zei met heldere, duidelijke stem:

— Neem mij niet kwalijk, dames en heren, dat ik ongevraagd naar u toe kom, maar ik stel erg veel belang in wat u hier onder elkaar bespreekt. Ik wil er geen geheim van maken, dat het doel van mijn verblijf en dat van mijn beide vrienden op Corsica in hoofdzaak daar op gericht is, eens kennis te maken met de roverhoofdman, wiens naam ik net heb horen noemen. Zou een van u, die het minst opgewonden is, mij een volledig verhaal over uw belevenissen kunnen doen?

Dr. Chabert stapte naar voren, en zei op rustige toon:

— Ik geloof wel te mogen zeggen, mijnheer, dat het voorval mij het minst van allen heeft aangegrepen. Ik ben

dokter, de bandieten hebben mij maar een paar honderd francs kunnen afnemen en ik ben nogal flegmatisch uitgevallen. Ik wil u dus graag vertellen wat er gebeurd is. Maar mag ik eerst weten met wie ik de eer heb?

— Ik ben graaf Palmhurst, uit Londen, en daarginds zit mijn vriend Sir Henry Grasham en mijn chauffeur.

— Mijn naam is Jules Chabert, uit Parijs.

Daarna begon hij graaf Palmhurst, zonder iets over te slaan, maar ook zonder nodeloze omhaal, het verhaal van de blijkbaar zorgvuldig voorbereide overval te doen.

De Engelse graaf, die aan de tafel was gaan zitten, luisterde zonder hem een keer in de rede te vallen, toe, alleen nu en dan de wenkbrauwen fronsend.

Toen het verhaal uit was, bleef het even stil, waarna graaf Palmhurst vroeg:

— U hebt u dus tot de politie, of beter gezegd tot de gendarmerie gewend?

— Inderdaad, mylord.

— En mag ik weten, hoe men daar uw mededeling ontving?

De dokter haalde de schouders op, en antwoordde:

— Ik heb de indruk gekregen, mylord, dat ik mij de moeite wel had kunnen besparen. De commissaris beloofde mij, dat hij dadelijk een onderzoek zou instellen, maar met een uitdrukking op zijn gezicht, die duidelijk zei, dat hij die pogingen bij voorbaat al als mislukt beschouwde.

— Als een staaltje van zekerheid, waarmee Romanetti hier optreedt, wil ik u nog meedelen, dat hij niet lang geleden een van zijn eigen paarden heeft laten meelopen in een race en dat paard won. Dat laatste is echter niet zo vreemd, want hij had te kennen gegeven, dat hij de eigenaars van de andere paarden gewoon over hoop zou schieten, wanneer zij de moed hadden hem die overwinning te betwisten. Overigens is Romanetti een heel intelligent man, en dat moet hij ook wel zijn, want er is heel wat schranderheid en koelbloedig-

heid voor nodig, telkens opnieuw de strikken te ontlopen, die de gendarmes hem spannen. Want ik moet ter gunste van deze politiemannen zeggen, dat zij de moed nooit opgeven, en telkens opnieuw hun vallen uitzetten, ook al zijn zij overtuigd, dat het hun bitter weinig zal helpen, omdat Romanetti op een geheimzinnige manier telkens lucht van hun plannen krijgt.

— Maar u spreekt bijna op een toon, mylord, alsof die man een held is, alsof hij onze sympathie verdient, riep een der Spanjaarden verontwaardigd.

— Dat is beslist niet zo, Romanetti verdient niet meer sympathie dan ieder stoutmoedig man, die de strijd heeft aangebonden met een aanzienlijke overmacht. Dat is alles. Hij is wreed, hij heeft verscheidene mensen eigenhandig doodgeschoten, alleen omdat zij hem dwarsboomden, en hij maakt geen onderscheid tussen rijken en armen; hij berooft zowel de rijke, oude dames van hun juwelen als de armste ossendrijver zijn gouden oorringen, want alles is hem welkom. Daarentegen heb ik mij laten vertellen, dat hij dikwijls flinke giften doet aan liefdadige instellingen of aan arme drommels, die hem om hulp komen vragen, maar in dat laatste geval is het noodzakelijk, dat zij zijn ijdelheid weten te vleien, want Romanetti heeft het grote gebrek, dat hij erg overtuigd is van zijn eigen waarde en moed. Maar ik geloof, dat wij er niet verstandig aan doen, hier over de man te praten, en zo kostbare tijd verknoeien.

— Wat bedoelt u daarmee, mylord? vroeg Dr. Chabert.

— Wel, die schurk van een gids heeft de vrouw van een jonge Engelse ingenieur ontvoerd, die uzelf zwaar gewond naar het hospitaal heb gebracht. Moe-ten wij dat rustig toelaten?

De Franse dokter plukte zenuwachtig aan zijn grijs puntbaardje, en antwoordde:

— Ik geef toe, dat het vreselijk is, maar ik kan helaas niet inzien, hoe wij in staat zouden zijn, de ellendeling te achterhalen, mylord, en natuurlijk zal

die schurk van een Farrucio zich met de ongelukkige, geschaakte vrouw weer bij de bende hebben gevoegd.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoordde de graaf hoofdschuddend. Ik vermoed namelijk, dat Romanetti, onder geen geding zal toestaan, dat een van zijn mannen, wie het dan ook mag zijn, met een dergelijke roversbuit zijn kamp betreedt. Er heerst een strenge tucht onder zijn volgelingen, en die zou zeker worden ondermijnd, wanneer de bandieten vrouwen in het kamp brachten goedschiks of kwaadschiks.

— Dan zal het des te moeilijker zijn, het spoor van Farrucio terug te vinden! riep Dr. Chabert uit. En wat Romanetti betreft, hij was vergezeld door minstens zestig rovers, en hoe zouden wij, ongewapende toeristen, zelfs aangenomen dat wij hen zouden vinden, iets kunnen uitrichten tegen die tot de tanden gewapende bandieten?

— Met geweld zeker heel weinig, antwoordde graaf Palmhurst glimlachend. Met list valt er echter misschien meer te bereiken. Er moet echter snel gehandeld worden, en daarom...

De graaf was opgestaan en gaf zijn beide metgezellen, die al sedert enige ogenblikken ook bij het gezelschap waren gaan zitten, een snelle wenk.

— Wat gaat u doen? vroeg Dr. Chabert nieuwsgierig, terwijl hij de Engelse graaf onderzoekend aankeek.

— Ik wil proberen die ongelukkige vrouw te bevrijden, antwoordde graaf Palmhurst bedaard.

Hij had een blik op zijn horloge geworpen, en ging verder:

— Het is al bijna half twee, met mijn auto kan ik om half drie in Bastia, waar mijn vliegtuig staat, zijn, zodat het al bijna dag zal zijn, wanneer ik er mee opstijg. U hebt nu niets anders te doen, dan mij zo precies mogelijk de plaats te beschrijven, waar de overval plaats had en voor de rest zult u alles aan mij moeten overlaten. Mislukt mijn zending, dan zult u het tijdig genoeg horen. En zeg mij nu eens hoe het met die ongelukkige, Engelse ingenieur staat.

— Zijn toestand is ernstig, mylord, maar ook weer niet hopeloos, antwoordde de dokter. De kogel is aan de rechterzijde van de borst binnengedrongen, maar werd gestuit door een van de ribben. De chirurg, die aan het ziekenhuis verbonden is, zou vannacht nog de kogel verwijderen, en wij hebben alle hoop, dat het krachtig gestel van mijnheer Keystone hem er bovenop zal brengen.

— Hoe zag die Farrucio er ongeveer uit ?

— Ik zie geen verschil tussen al die Italianen, zij zien er allemaal uit als struikrovers, van de eerste minister af tot de schoenpoetser op de hoek van de straat toe. Hij was tamelijk klein met een bleek gezicht, een verwaand opgedraaid snorretje en meer kan ik niet van hem zeggen. Hij droeg de kleding van de bergbewoners, die u natuurlijk wel kent.

— Hoe was mevrouw Keystone gekleed ?

— In het wit !

— Des te beter ; wit is op een grote afstand zichtbaar. En nu genoeg gepraat dames en heren, ik wens u een goede nachtrust, voor zover die mogelijk is na de opwindende gebeurtenissen, waarvan u net het slachtoffer bent geworden, en ik hoop dat ik u spoedig nadere inlichtingen zal kunnen geven.

— Staat u toe, dat ik de gendarmerie van uw onderneming op de hoogte breng ? vroeg Dr. Chabert, terwijl hij de Engelsman de hand toestak.

— De gendarmerie ? Mij best ; ik heb er niets tegen dat u hen op de hoogte brengt, ofschoon ik overtuigd ben, dat ze mij beslist niet kan helpen. Zij zal geen stap kunnen doen, of op de een of ander geheimzinnige manier zal Romanetti het heel snel weten. Misschien is het daarom beter, dat u haar gedurende de eerste uren onkundig laat van mijn plan.

De graaf drukte de hem toegestoken hand, en een ogenblik later had hij met zijn beide metgezellen het restaurant verlaten.

Hij liep dadelijk naar de stal, waar

de auto was ondergebracht, maar toen hij de deur opende, snoven de drie mannen de lucht op, en keken elkaar zwijgend aan. Toen stak de graaf de hand in de zak, haalde er een zaklantaarn uit, en drukte op het knopje. Een helder schijnsel verlichtte direkt de ruimte. Onder de auto, die daar stond, was een donkere plas zichtbaar ; het was benzine.

Graaf Palmhurst bukte zich, richtte zich weer op, en zei lakoniek :

— De benzinetank is lek.

— Maar mylord, ik verzeker u, dat de wagen prima in orde was, toen ik hem hier neerzette, riep de chauffeur uit.

— Het is jouw schuld niet, James, je kunt er echt niets aan doen. Dat lek is natuurlijk met opzet gemaakt, en ik moet inderdaad zeggen, dat mijnheer Romanetti goed bediend wordt. Er moet een luistervink in het vertrek zijn geweest, toen ik over mijn plan sprak, een kellner, een bediende, een kamermeisje, een piccolo, wat weet ik, en vijf minuten later werd er een lek in de benzinetank gestoken, wel James, hier moet niet gepraat, hier moet gehandeld worden. Dat lek moet dicht.

Zonder iets te zeggen trok de reus zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, liet de tank eerst helemaal leeglopen, waarbij hij de benzine in een van de blikken opving, en begon daarna met grote behendigheid het lek dicht te solderen, een langwerpig gat met scherpe tanden, hoogstwaarschijnlijk aangebracht door een stoot met een sterk dolkmes.

Intussen onderzochten de beide reisgenoten de banden, en dat was maar goed ook, want het bleek dat de linkerachterband op twee plaatsen met een fijn, scherp mesje bewerkt was, zodat hij zonder enige twijfel onderweg had moeten leeglopen.

Zij haalden de band eraf, plakten hem met grote handigheid als mensen die dit werkje dikwijls bij de hand hebben gehad, zetten hem weer op het wiel, overtuigden zich, dat de beide reservebanden onbeschadigd waren, en een

kwartier nadat zij de stal waren binnengekomen, stond de auto weer rijklaar.

Terwijl de chauffeur de kleren ging halen, die bij de onderneming waarschijnlijk nodig zouden zijn, bleven de beide vrienden bij de auto achter, om een nieuwe aanslag op de wagen te kunnen voorkomen.

Er vertoonde zich echter niemand, en nadat de reus met een grote stapel kleren was teruggekeerd, en de drie reisgenoten hun jassen hadden aange trokken, stapten zij in de wagen, en even later waren zij op weg naar Bastia, een van de voornaamste havensteden van Corsica.

HOOFDSTUK IV

EEN BRUTAAL STUKJE

Ja, het was de Grote Onbekende, het was de Gentleman-Inbreker, die op dat tijdstip te Ajaccio was.

Een van die onweerstaanbare aanvechtingen om de een of andere mooie plek van de aardbodem op te gaan zoeken, had Raffles hierheen gevoerd.

En zoals het vaak gebeurde, liep het vakantiereisje van Raffles ook deze keer weer uit op een gevaarlijk avontuur, zoals zijn trouwe vriend Charles Brand, die hem als Sir Henry, Grasham Baronet, vergezelde, zuchtend moest erkennen.

De derde man was niemand anders dan James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die hem letterlijk aanbad, die actief had deelgenomen aan verschillende gevaarlijke ondernemingen van de Grote Onbekende, en die, als het nodig was, graag voor de man, die hem het leven had gered, de dood zou zijn ingegaan.

Het begon al langzaam lichter te worden, toen de wagen met grote snel-

heid over de tamelijk slechte landweg reed, die van Ajaccio naar Bastia voert.

En de zon kwam juist boven de horizon toen de auto de havenstad binnenreed, waar Raffles hem neerzette in een garage.

Raffles had zijn vliegtuig ondergebracht in een grote, op dat ogenblik leegstaande schuur van plaatijzer, die hem verhuurd was door de eigenaar, en waarvan hij de sleutel bezat.

Deze loods lag een stukje opzij van de weg, dicht bij de stad, en was heel gemakkelijk te bereiken.

En hier was « De Duivel der Lucht » het wonderlijke vliegtuig van Raffles, ontsproten aan zijn eigen vindingrijk brein, veilig opgeborgen.

Nog was er geen levende ziel op wegen of akkers te zien, daar het nauwelijks drie uur was en zonder dat iemand er getuige van was, konden de drie mannen het vliegtuig uit de loods naar buiten rollen.

En daar stond nu het sierlijke, ranke

vliegtuig, bijna helemaal uit aluminium vervaardigd en van een eigenaardig sierlijk model, op het weiland, dat onmiddellijk aan de schuur grensde.

Henderson keek alles nog eens goed na, terwijl Brand en Raffles zich overtuigden, dat er wapens aan boord waren en nog enige andere voorwerpen, die ze bij hun gevaarlijke onderneming wel eens nodig konden hebben.

De deur werd weer op slot gedaan en de drie mannen klommen aan boord van de « Duivel der Lucht ».

Raffles drukte op de startknop, en onmiddellijk begon de, door electriciteit in beweging gebrachte schroef, met grote snelheid te draaien.

Over een afstand van nauwelijks tien meter, schoot het toestel over de ongelijke bodem en toen verhief het zich pijlsnel en bijna rechtstandig in de lucht.

Raffles zette direkt koers naar het zuiden en het duurde niet lang of hij vloog boven het gebergte, dat Corsica bijna over zijn hele oppervlakte bedekt, van kust tot kust.

Hij hield het toestel op dezelfde hoogte, totdat hij, nauwelijks een kwartier na opgestegen te zijn, wist, dat hij zich ongeveer bevinden moest op de plek, waar de avond te voren de overval op de beide reiskoetsen was gepleegd.

Toen begon hij langzaam in grote kringen te dalen, terwijl Brand zijn sterke kijker voor het oog bracht, waarmee hij de omtrek nauwkeurig begon af te zoeken.

Opnieuw had Raffles de snelheid aanzienlijk verminderd, die nu nauwelijks 120 kilometer per uur bedroeg. Het gebergte was hier erg grillig gevormd, woest en schier ontoegankelijk.

Raffles had de hoogte, waarop hij vloog, nauwkeurig berekend, om de hoogste bergtoppen te vermijden en de de machine zweefde nu op een hoogte van ongeveer 800 meter.

Zich telkens een weinig verplaatsend in de zuidelijke richting, bleef Raffles in grote cirkels rondvliegen, tot Brand plotseling een kreet liet horen en naar

beneden wees.

De « Duivel der Lucht » vloog op dat ogenblik boven een languitgerekt, maar smal dal, waar een riviertje doorheen kronkelde en in het midden van dat dal had Brand door zijn verrekijker een aantal mensen en paarden ontdekt, die hoegenaamd geen twijfel overlieten aangaande hun aard; het kon niet anders, of hij had daar het kamp van Romanetti, de roverhoofdman, ontdekt.

Ook Henderson, die voortreffelijke ogen had, ontdekte al gauw, zonder een kijker nodig te hebben, het kamp daar beneden.

Brand tikte Raffles even op de schouder, wees naar beneden en riep toen:

— Daar zijn zij, recht onder ons.

Raffles had geen nadere aanwijzing nodig. Hij keek onmiddellijk uit naar een landingsplaats en had die tamelijk gauw gevonden op een bergplateau, omstreeks een kilometer lang en bijna half zo breed, dat zich terzijde van het dal op een hoogte van 200 m verhief.

Met grote behendigheid sturend en in grote cirkels dalend, wist Raffles zijn vliegtuig net boven de hoogvlakte te brengen, die tamelijk vlak bleek te zijn en bedekt was met een veel belovend grastapijt. Spoedig raakten de wielen de grond en enige sekonden later was de « Duivel der Lucht » geland.

De drie reizigers waren uit het toestel gesprongen en liepen nu naar de rand van de hoogvlakte, in de richting waar Brand het eerst de kampplaats van de rovers had ontdekt.

Op de meeste punten was het dal, waarvoor zij nu stonden, erg dicht begroeid en het bood inderdaad een voortreffelijke schuilplaats voor Romanetti en zijn mannen, want niet alleen lag het goed verborgen, maar het scheen ook verschillende uitgangen te hebben, waarvan Raffles en zijn beide tochtgenoten er op zijn minst drie duidelijk konden onderscheiden.

Wegen zag men helemaal niet en het leek op het eerste gezicht onmogelijk, hier van paarden gebruik te maken. Toch moest dit gebeurd zijn, daaraan

viel niet te twifelen, want Brand had duidelijk door zijn kijker enige dozijen paarden rustig bij elkaar zien grazen.

Zonder tijd te verliezen begonnen de drie mannen, steeds langs de rand van het plateau lopend, te zoeken naar een plek, waar de afdaling zonder gevaar kon plaats hebben en eindelijk hadden zij die gevonden op een punt, waar de helling veel minder steil was en waar een door de natuur gevormd pad naar beneden scheen te lopen.

— Ben je van plan om de machine hier achter te laten ?

— Zonder twijfel, antwoordde Raffles. Waar zouden wij haar anders moeten laten ? Ik ben overtuigd, dat ons toestel totaal geen gevaar loopt, want op de plek waar het nu staat, is het volkomen onzichtbaar voor iedereen in het dal.

— Maar de bandieten moeten ons toch in de lucht hebben gezien.

— Zij zullen nog wel slapen, Charles. Ik geef echter toe dat zij natuurlijk wachtposten zullen hebben uitgezet en daar het al licht was toen wij daalden, is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat een van die kerels ons gezien heeft, maar dat zij zouden hebben kunnen nagaan waar wij geland zijn, dat klinkt mij al heel onwaarschijnlijk in de oren.

Ogenblikkelijk werden de nodige maatregelen genomen. De drie mannen liepen naar de machine terug, bedekten haar met een grijsgroen, dun, maar voor water ondoordringbaar zeil, zodat het nu nog veel moeilijker zou vallen, het toestel van de grijze rots en de groene bodem te onderscheiden, staken wapens bij zich en begonnen daarna hun gevaarlijke tocht, die voor hen misschien zeer ernstige gevolgen kon hebben.

Zij richtten hun schreden weer naar het rotspad, dat zij net ontdekt hadden en de afdaling begon.

Afgezien van enige losse rotsblokken en ronde keien, die het gaan over dit pad tamelijk lastig maakten, leverde de afdaling geen gevaar op.

Tech duurde het ruim een half uur

voor de drie ondernemende mannen de bodem van de vallei bereikt hadden. En van dat ogenblik af waren zij uitsluitend aangewezen op hun kompas, want bijna onmiddellijk bevonden zij zich onder hoge bomen, die het uitzicht belemmerden, ofwel zij moesten zich een weg banen door hoogopgaand, ruig struikgewas en het was maar goed, dat zij hun leren motorjassen hadden aangehouden, want velen van die struiken hadden scherpe doornes.

Het gras kwam hun op sommige plekken tot aan de knieën en een paar keer moesten zij een smalle stroom doorwaden, die om deze tijd van het jaar maar een paar voet diep was.

Telkens wanneer zij een lage heuvel moesten beklimmen, namen zij de grootste voorzorgsmaatregelen in acht, want niemand kon zeggen of aan de andere kant van de heuvel niet het kamp van de bandieten lag.

Zo naderden zij langzaam het doel van hun tocht en het was al vijf uur in de ochtend, terwijl de zon al boven de kim was verschenen, toen Brand, die voorop ging en zich een weg baande tussen het geboomte van een dicht bos, plotseling stopte, zijn hand als waarschuwing ophief en zich ineens op de grond liet vallen, welk voorbeeld onmiddellijk door zijn beide metgezellen werd gevolgd.

— Wat is er ? vroeg Raffles op zachte toon, zodra Brand hem weer bereikt had.

— Wij zijn er, antwoordde de jongeman op zachte toon. Ik heb een van hun schildwachten gezien, op geen honderd passen hier vandaan. Hij zit met zijn rug tegen een boom geleund zijn pijp te roken.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen :

— Het is bijna zeker dat de bandieten nu allemaal wakker zijn en er valt natuurlijk niet aan een overrompeling te denken. Dat is ook nooit mijn doel geweest. Ik wil eens renduit met die Romanetti spreken en hem verzoeken, die schurk van een Farruele opdracht te geven, de jonge vrouw die hij ont-

voerd heeft, aan ons uit te leveren.

Brand had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken en daarop vroeg hij op een ongelovige toon :

— Ben je dat werkelijk van plan ? En denk je, dat het iets zal helpen ? Geloof je werkelijk dat Romanetti ons ongemeeld zal laten gaan ?

— Dat laatste kunnen wij in ieder geval afwachten, antwoordde Raffles en ik zie niet in, wat die roverhoofdman er bij zou kunnen verliezen, door ons althans behoorlijk antwoord op onze vraag te geven.

Brand wilde nog een opmerking maken, maar een gebaar van Raffles legde hem het zwijgen op. Deze deelde op zachte toon enige bevelen uit ; daarop slopen de drie mannen, waarbij Raffles en Brand voorop gingen, op de niets vermoedende schildwacht toe.

De man scheen geen ogenblik te vermoeden dat er enig gevaar kon dreigen en hij bleef rustig zijn pijpje roken, nu en dan voor zich uit op de grond turend.

De bodem steeg onmerkbaar en Raffles begreep, dat het kamp waarschijnlijk aan de andere kant van de lage heuvel zou liggen waarop de schildwacht zijn plaats had gekozen.

Toen Raffles, die voorop ging, nauwelijks vijf meter van de man verwijderd was en door het hoge gras op hem toekroop, scheen de bandiet eindelijk onraad te bespeuren.

Hij keerde het hoofd snel om in de richting, waar hij geluid dacht te horen

en op hetzelfde ogenblik greep hij met een kreet van woede zijn geweer, dat onder het bereik van zijn hand met de loop tegen een boom stond.

Maar Raffles was vlugger geweest. Zijn revolver was al dreigend op het hoofd van de schildwacht gericht en bevelend klonk het :

— Beweeg je niet, of je bent er geweest.

Raffles had Frans gesproken en de bandiet bleek deze taal voortreffelijk te verstaan, want hij liet snel zijn hand zakken, die hij naar zijn geweer had uitgereikt.

Brand was opgesprongen, nam het wapen met een vlugge beweging weg en ontladde het, terwijl Raffles de rover met zijn revolver in bedwang hield.

— Neem hem ook zijn revolver maar af, zei Raffles, ditmaal in het Engels en het volgende ogenblik zag de schildwacht zich zijn zware zesloop revolver ontnemen, die hij in de achterzak van zijn leren broek droeg.

— Ziezo, nu kunnen wij praten, ging Raffles glimlachend verder terwijl hij zich tot de bandiet wendde, die hem met opeengeklemden kaken van onder zijn borstelige wenkbrauwen aanstaarde. Je houdt ons zeker voor gendarmes ?

— Wat zouden jullie anders zijn ? bromde de bandiet nors.

— Een vergissing beste kerel, wij zijn gewoon toeristen, die graag eens zouden willen praten met je werkgever heer Romanetti.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR VAN DE ONTVOERDE VROUW

De bandiet keek Raffles aan, alsof hij zijn oren niet geloofde en herhaalde toen langzaam :

— U wilt Romanetti spreken ? Hier ? Op dit ogenblik ?

— Zoals je zegt, gaf Raffles ten antwoord.

— En dit is dan de manier, waarop u dat doel probeert te bereiken ? vroeg de bandiet honend.

— Ik geef toe, dat mijn manier van optreden misschien een weinig ongevoelen is, hernam Raffles lakoniek, maar ik vreesde, dat je wel eens zou kunnen weigeren aan ons verzoek gevolg te geven, om ons naar Romanetti te brengen.

— Dat zou ik zeker, riep de schildwacht woest uit.

De bandiet, die onmerkbaar naderbij was gekomen, had zich snel gebukt, blijkbaar met het doel, de beweging te volbrengen, die in de volksmond wordt aangeduid met de naam «scheppen».

Maar de man had met een al te ster-

ke tegenpartij te doen.

Met een bliksemsnelle beweging hief Raffles de rechterknie op en trof hiermee de bandiet met zo 'n kracht juist tegen de kaak, dat de man zonder een kreet te slaken als een blok omviel en roerloos bleef liggen.

— Bravo ! riep Brand vol bewondering uit. Dat was een knock-out, zoals ik er niet vaak gezien heb.

— Bind die man maar gauw : nu hij ons niet wil begeleiden, is het ook beslist niet nodig dat hij ons volgt zei Raffles.

De bewusteloze bandiet werd in een ommezien gebonden, zodanig, dat het hem onmogelijk zou zijn, zich anders dan sprongsgewijs en dan nog maar heel langzaam te bewegen.

Zodra dit klaar was, gingen de drie mannen verder.

Zij liepen nu heel voorzichtig door, totdat zij de top van de lage heuvel bereikt hadden.

Maar ook hier viel nog niets van het

kamp te bespeuren. Waarschijnlijk lag dit aan de andere kant van een klein bos, waarvan de zoom zich op ongeveer een kilometer afstand van de top van de heuvel bevond.

En van dit ogenblik af was de tocht niet zonder gevaar, want de heuvelhelling was maar hier en daar met een laag kreupelhout begroeid, en het was niet onmogelijk, dat zich in het bosje gewapende bandieten ophielden, die misschien wel opdracht hadden gekregen, zonder enige waarschuwing te schieten op iedere vreemdeling, die zich vertoonde.

De drie mannen wierpen zich dus op hun buik en kropen door het hoge gras voorwaarts, de revolver in de vuist en op alle eventualiteiten voorbereid.

Zij slaagden er in, ongezien de zoom van het bosje te bereiken en nu konden zij zich oprichten en zonder al te veel gevaar verder gaan, want het bleek dat de stammen hier tamelijk ver uit elkaar stonden en zo dun waren, dat het niet mogelijk was, er zich achter te verbergen.

Het was hier doodstil en de drie mannen zorgden er dus voor, niet op dode takken te trappen, terwijl zij alleen fluisterend met elkaar spraken.

Na een kwartier, werd het bos steeds dunner en ineens ontdekten zij door het struikgewas heen, een aantal tenten, kampvuren en ook een dozijn bandieten, die er om heen zaten, deels hun ontbijt nuttigend, deels lui op de rug uitgestrekt en een pijp of sigaret rokend.

De tenten waren geplaatst op 'n soort wei, die alleen aan deze kant door bomen en struikgewas scheen te worden begrensd, terwijl zij aan de tegenovergestelde kant onmiddellijk overging in de rotshelling.

Het was duidelijk, dat de rovers zich hier volkomen veilig voelden.

Een beetje afgezonderd van de anderen stond een grote, luxueuze tent, waarboven een zwarte vlag wapperde en waarvan de voorkant half was opengeslagen. Daarvoor stond een klein klaptafeltje en daarnaast een vouwstoel met bonte kussens. En in die stoel, de

benen over elkaar geslagen, zat, of liever lag Romanetti in eigen persoon.

Hij was in hemdsmouwen, want het was al erg warm, maar in zijn gordel stak een breed mes en op zijn rechterheup hing een revolvertas, waaruit de kolf van een colt stak.

Romanetti had blijkbaar net ontbeten, rookte een sigaret en las op zijn gemak een of ander dagblad.

Het zag er allemaal zo onschuldig uit, dat men een ogenblik moeite had te geloven, met een van de gevaarlijkste boosdoeners van de moderne tijd te doen te hebben en niet met een onschuldige badgast, die voor zijn tentje genoot van de vakantie.

Raffles had de rovershoofdman het eerst gezien, wees hem zijn beide metgezellen met de vinger aan en fluisterde :

— Daar zit onze man. Een ware idylle ! Maar stil eens, wat gaat hij nu doen ?

Er waren een paar mannen naar de chef toegegaan, die net uit zijn tent te voorschijn waren gekomen en die ieder een zak droegen, die tamelijk zwaar scheen te zijn.

Een van hen maakte zijn zak los en schudde de inhoud uit op het tafeltje, dat voor Romanetti stond.

— Waarschijnlijk de buit van gisteren, zei Raffles op zachte toon. Onze vriend schijnt de kas te gaan opmaken.

Inderdaad, Romanetti had zijn stoel wat naar voren getrokken, boog zich nu over de tafel heen en was het volgende ogenblik druk bezig met het tellen van goudstukken en bankbiljetten, waarvan het aantal precies genoteerd scheen te worden in een klein kasboek en het sorteren van sieraden.

Raffles zag dit interessante spel een ogenblik aan en bromde toen een beetje ongeduldig voor zich heen :

— Dat kan laat worden. Ik heb echter niet veel zin te wachten tot onze vriend met dat werk klaar is. Kom mee, vrienden, wij zullen onze opwachting bij de heer Romanetti gaan maken.

Nog een zestigtal passen en de drie mannen stonden aan de zoom van de

wei, waarop het kamp van de bandieten was opgeslagen. Nu pas kregen enige van de rovers de drie vreemdelingen in het oog.

Zij waren direkt op de been en renden op hen toe.

Maar Raffles had zijn schreden enigszins verhaast en hij stond al, vergezeld door zijn beide makkers voor Romanetti.

Hij nam zijn pet af, maakte een buiging en vroeg op de eenvoudigste toon van de wereld :

— Heb ik de eer en het voorrecht, met de heer Romanetti te spreken ?

Romanetti keek snel op en de juwelen oorhangers, die hij juist aandachtig bekeek, vielen uit zijn handen. Hij werd erg bleek, daarop vuurrood en zijn ogen kregen een woeste uitdrukking. Hij sprong met zoveel drift op, dat hij bijna het tafeltje met de gestolen sieraden had omgeworpen, greep naar zijn revolver en schreeuwde op hese toon :

— Wat heeft dat te betekenen ? Wie zijn jullie ? Hoe komen jullie hier ?

Hij scheen het antwoord niet eens af te wachten, maar keek rond als een getergde leeuw, terwijl zijn ogen bliksems schoten. De bandieten, die naderbij waren gekomen, keken schuw voor zich en deinsden achteruit als geslagen honden.

Want hun meester scheen hun allemaal te vragen, hoe het mogelijk was, dat een vreemdeling tot hem kon doordringen, zonder er het leven bij in te schieten.

Raffles had de beweging van de bandiet goed gezien, maar zijn stem klonk nog even hoffelijk en kalm, toen hij verder ging :

— Laat uw revolver maar zitten, mijnheer Romanetti. Foel, u bent door zestig vastberaden mannen omringd, wij zijn maar met ons drieën. Het is waar, ook wij zijn goed gewapend, wij zijn geen al te slechte schutters, maar toch, de overmacht is wel wat groot, nietwaar ?

Romanetti scheen dit ook in te zien, want hij liet de kolf van zijn revolver, die hij al omklemd had, los en zal op

gesmoorde toon :

— Je hebt gelijk, vreemdeling. Als ik ik het niet wil, dan verlaat je niet levend mijn kamp. Zeg mij eerst, hoe je hier gekomen bent.

— Van die heuvel daar, mijnheer Romanetti, antwoordde Raffles, met een verklarend handgebaar.

— En, mijn schildwacht heeft u ongehinderd laten passeren ? riep de roverhoofdman met vlamme blik. Dat zal hem berouwen.

— Nee, u mag er de man geen verwijt van maken, beste kerel, hernam Raffles haastig. Ik verzeker u, dat hij heeft gedaan wat hij kon om ons tegen te houden, maar, om uw eigen woorden te gebruiken : de overmacht was te groot. Wij hebben hem kunnen overvallen.

— Hebt u hem gedood ? riep Romanetti woest.

— Waar ziet u ons voor aan ? Voor sluipmoordenaars soms ? vroeg Raffles op koele toon, terwijl hij de bandiet vanuit de hoogte aankeek. Wij hebben hem alleen machteloos gemaakt, er is verder geen haar op zijn hoofd gekrenkt.

Romanetti vroeg toen :

— Vertel mij wie u bent en hoe U dit kamp ontdekt hebt ? En dan wil ik weten, wat u van mij wilt ?

— Gij vraagt wel wat veel opeens, geachte Romanetti en ik weet zelfs niet, of ik u op al die vragen wel kan antwoorden, zei Raffles kalm. Wie ik ben ? Een Engelsman, net als mijn beide metgezellen. Hoe ik uw kamp ontdekt heb ? Dat is een klein geheim, dat ik liever voor mij houd. De derde vraag is echter het meest belangrijk en die wil ik u ook direkt beantwoorden. Ik kom namelijk een beroep doen op uw eergevoel. Ik zal kort zijn. Een van uw mannen heeft bij de overval, die gisteravond op de reiskoetsen gepleegd werd, of beter gezegd daarna, een lid van het reisgezelschap, een pas getrouwd Engels vrouwtje ontvoerd, met een doel, dat ik u wel niet nader zal hoeven te verklaren. Welnu, wij hopen nog bijtijds te zijn gekomen, om te beletten dat die man

zijn plan uitvoert.

Romanetti had met gefronste wenkbrauwen naar deze korte uiteenzetting geluisterd en antwoordde nu op gedempte toon, terwijl hij zenuwachtig op zijn lippen beet :

— U moet u vergissen, mijnheer, er zijn hier geen vrouwen in het kamp ; ik laat dit ook nooit toe, zolang wij aan het werk zijn. Wanneer u wilt, kunt u zich persoonlijk overtuigen van de waarheid van mijn woorden.

— Ik heb ook niet gezegd dat zij hier is, antwoordde Raffles. Wanneer de schurk, die haar ontvoerde, na haar echtgenoot zwaar te hebben gewond, overtuigd is, dat u nooit zoudt toestaan, dat hij zijn buit binnen het kamp bracht, dan heeft hij haar natuurlijk op een andere plek verborgen.

Even bleef het stil, Romanetti had de stoutmoedige indringer strak aangekeken, met een flikkering van woede in zijn donkere ogen en antwoordde :

— Wie was de man, die dat deed ?

— Het was de zogenaamde gids, die het reisgezelschap verraderlijk in een hinderlaag heeft gelokt en dus ook de onmiddellijke oorzaak is geweest, dat een van de reizigers werd doodgeschoten, terwijl een andere zwaar gewond werd. Zijn naam is Farrucio.

— Ik zou u adviseren, vreemdeling, wat meer op uw woorden te letten, wanneer u over mijn optreden spreekt, riep de rovershoofdman heftig.

— Aha ! Ik zie het al, u hebt zeker iets tegen het woord « verraderlijk », reageerde Raffles bedaard. Inderdaad, dat moet ook niet bepaald aangenaam in de oren klinken van een man, die zich steeds zoveel op zijn ridderlijke eigenschappen laat voorstaan. En toch zal ik die uitdrukking moeten handhaven, het was een hinderlaag, hoe u het ook wendt of keert. Maar laten wij ons niet ophouden met dergelijke futulliteiten ; de hoofdzaak is dat u Farrucio beveelt, die jonge vrouw onmiddellijk vrij te laten.

— En als ik zou weigeren dat te doen ? Als ik zou zeggen, dat het mij niets interesseert, op welke manier mijn

manschappen zich willen vermaken ?

— Ik zou zeggen mijnheer Romanetti, dat men u dan ten onrechte de titel van « gentleman » heeft gegeven, antwoordde Raffles kortaf, terwijl zijn staalgrijze ogen zich in die van de rover boorden.

— Ik zal het u bewijzen, vreemdeling, dat u voorbarig over mij schijnt te oordelen ; ik zal Farrucio in uw bijzijn ondervragen ; daar komt hij net aan.

Inderdaad, de onbetrouwbare gids werd zichtbaar te midden van zijn kameraden, waarvan enigen hem blijkbaar hadden gewaarschuwd.

Hij kwam brutaal dichterbij, toen Romanetti hem wenkte en bleef, met zijn breedgerande hoed in de hand, voor zijn chef staan.

— Farrucio, deze vreemdelingen zeggen dat je een vrouw in het kamp hebt gebracht ! De vrouw van een ander. Is dat zo ?

— Nee chef ! antwoordde Farrucio, zonder zijn ogen neer te slaan. Dat is gelogen.

— Een ogenblikje, kwam Raffles tussenbeide. Ik heb niet gezegd, dat deze man zijn slachtoffer heeft hier gebracht, ik heb er hem alleen van beschuldigd, dat hij haar ontvoerd heeft. Zou u hem dat eens willen vragen ?

— Is het waar, Farrucio, dat jij gisterenavond een van de heren van het reisgezelschap zwaar hebt gewond en zijn vrouw hebt ontvoerd ?

— Dat is inderdaad zo, chef. Ik wist niet, dat dit ons verboden was.

— Genoeg ! Waar is die vrouw ?

— Zij is mij weer ontsnapt, chef ! antwoordde de bandiet.

Om de lippen van Romanetti kwam een vage glimlach, toen hij zich weer tot Raffles wendde en zei :

— U hebt het gehoord, mijnheer. De hinde schijnt de jager toch weer ontsnapt te zijn. Het spijt mij werkelijk meer dan ik u zeggen kan, dat het zo moest lopen, maar ik ben er van overtuigd, dat zij zich wel weer bij haar metgezellen zal weten te voegen, waarschijnlijk erg blij, dat zij dit interessante avontuur heeft beleefd.

Op het gezicht van de Grote Onbekende was op dat ogenblik niets anders te lezen dan diepe teleurstelling, en al was Romanetti een goed menskenner, hij kon toch onmogelijk nagaan, wat er op dat ogenblik in het binnenste van de ongewenste bezoeker omging.

— In dat geval moet ik mijn zending helaas als geëindigd beschouwen. Wanneer de vrouw ontsnapt is, dan moeten wij ons in het onvermijdelijke schikken en ik hoop van harte, dat zij niet in het gebergte zal verdwalen. Mijnheer Romanetti, wij hebben de eer en daar ons hier verder niets meer te doen blijft, zullen wij zo vrij zijn, weer te verdwijnen.

Raffles maakte een bulging voor de roverhoofdman en wilde alweer in het kreupelhout te stappen, toen de scherpe stem van Romanetti klonk, die riep :

— Een ogenblik, Signor.

Raffles wendde zich met een vragende blik weer om. Er lag een wrange glimlach om de dunne lippen van het bendehoofd, toen hij verder ging :

— Ik mag toch niet veronderstellen mijne heren, dat u zult vertrekken, zonder een klein souvenir bij ons achter te laten ? Een herinnering aan uw bezoek, hoewel ik dat zelf niet gevraagd heb ?

— Een souvenir ? herhaalde Raffles langzaam. Wat wilt u daarmee zeggen ?

— Wel, moet ik nog duidelijker zijn ? U hebt daar een prachtige ring aan uw vinger, en uw vrienden zijn de bezitters van een gouden horloge en ik ben overtuigd, dat uw portefeuilles goed gevuld zijn met bankbiljetten en uw portemonnaie met goudgeld. Ik stel voor, dat alles bij ons achter te laten, alleen maar als een soort vriendelijk aandenken.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, haalde er een prachtige portefeuille van marokkijnleer uit en stelde die Romanetti met een sierlijk gebaar ter hand.

— Ziedaar, waarde heer Romanetti, antwoordde hij, zonder een zweem van spijt of woede. Het is niet onze opzet een onaangename herinnering bij u achter te laten.

Hierop wendde hij zich tot Brand en

zel :

— Kom vriend, waar wacht je nog op ? Geef dat horloge onmiddellijk hier, mijn ring gaat er ook nog bij. Ziezo, dat is alles. Want de inhoud van onze portemonnaie heeft niets te betekenen, mijnheer Romanetti. En u zult ons toch zeker niet de schande willen aandoen, ons te fouilleren, nietwaar ?

Romanetti had de portefeuille geopend en vluchtig nagekeken en zei nu, terwijl hij een kort lachje liet horen :

— Zo is het wel voldoende. En maak nu maar gauw dat u wegkomt, want ik mocht anders toch nog eens op mijn besluit terugkomen en u tot op het hemd laten uitschudden.

Hij maakte een minachtend gebaar en wilde al weglopen, na de ander de rug te hebben toegekeerd, toen hem iets scheen in te vallen. Hij draaide zich weer om en vroeg Raffles, terwijl hij hem onderzoekend aankeek :

— Dat is waar, wilt u mij nu eindelijk eens vertellen hoe u mijn schuilplaats zo snel hebt kunnen bereiken ?

— Ik heb u al gezegd, signor Romanetti, dat ik dit als een geheimpje moet beschouwen.

— Maar weet u wel, dat u mij in groot gevaar kunt brengen, of mij althans kunt dwingen, deze plek tegen mijn zin gauw weer op te ruimen ? riep Romanetti op heftige toon, terwijl zijn zwarte ogen van woede fonkelden.

— Dat allemaal weet ik, Signor Romanetti. Het spijt mij inderdaad, als u gelooft, daardoor in ongelegenheid te komen, maar de zaak ligt er nu eenmaal zo. U kent hier het gebergte op uw duimpje en ik ben er van overtuigd, dat u ook elders wel een voortreffelijke kampplaats zult kunnen vinden.

Er lag iets als bewondering in de blik van de roverhoofdman, toen hij na enige ogenblikken antwoordde :

— Ik moet u zeggen, dat u een stoutmoedigheid bezit, die aan het ongelooflijke grenst. Misschien is het juist daarom, dat ik u hier ongehinderd vandaan laat gaan. Het is uw geluk dat ik er zeker van ben, dat de gendarmes mij toch niet zullen kunnen vinden.

En nu draaide hij Raffles voorgoed de rug toe. Het volgende ogenblik waren de drie mannen weer in het struikgewas verdwenen.

Zij liepen enige tijd zwijgend voort, zoveel mogelijk dekking zoekend, daar het lang niet vaststond, dat Romanetti geen berouw zou krijgen en hen een paar van zijn mannen achterna zou sturen en zij hielden pas weer stil, toen zij ongeveer een halve kilometer hadden afgelegd.

Henderson was de eerste die iets zei en met moeilijk verborgen woede in zijn stem sprak :

— Ik vraag u wel excuus, Mylord, maar als ik iets te zeggen had gehad, dan had ik liever mijn hand afgekapd dan die schurk, al was het maar een penny, af te staan.

— Is het dat, wat je hindert, James? vroeg Raffles lachend. Dan kan ik je direkt gerust stellen, vriend. Want alle bankbiljetten waren vals, het gouden horloge was van koper, de grote diamant was van glas en zelfs de zogenaamde marokkijn leren portefeuille was een ordinaire imitatie en als men dat vod geregeld gebruikte zou het binnen een week aan flarden liggen.

HOOFDSTUK VI

DE GEVANGENE IN HET HOL

Brand, die al die tijd had gezwezen, vroeg nu op zachte toon :

— Nu onze zending mislukt is, gaan wij zeker direkt terug ?

— Wat is dat nu ? Heb je dan werkelijk geloofd, dat die schurk van een Farrucio de waarheid sprak, dat Elle Keystone inderdaad is ontsnapt ? Dat was natuurlijk maar een uitvlucht, ik weet zeker dat hij haar ergens heeft verborgen. Daarvoor hoefde je alleen maar op de uitdrukking van zijn valse tronie te letten.

— Dus, ons werk is nog niet afgelopen ?

— Integendeel, het begint pas.

— Wat ben je van plan ?

— Ik wil hier in de buurt blijven en die Farrucio bespieden ; het is zo goed als zeker, dat de bandiet vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, zodra hij zijn kans schoon ziet, weer naar zijn slachtoffer toe zal gaan. Een van ons moet hier blijven. Daarvoor ben jij het meest geschikt, Charles, want jij bent

de kleinste. Henderson zal intussen met mij naar de machine gaan, en daar zullen wij enige vermommingen gaan halen, die ons waarschijnlijk wel van pas zullen komen. Wij zullen er verstandig aan doen wanneer wij ons onkenbaar maken, want het zou lelijk met ons kunnen aflopen, als de bandieten ons hier opnieuw vonden. Ik ben er zeker van, dat Romanetti er nu al spijt van heeft, ons ongehinderd te hebben laten gaan.

Raffles en Henderson prentten zich nauwkeurig de plek in het geheugen, waar zij Brand achter lieten en deze zou zijn schuilplaats voorlopig kiezen in de dicht begroeide kruin van een eeuwenoude, prachtige eik, vanwaar hij het kamp met behulp van een verrekijker in het oog zou kunnen houden, zonder dat men hem zelf zou kunnen ontdekken.

De kreet van de bergarend zou het sein zijn voor de vrienden, wanneer Raffles en Henderson misschien van de

goede weg mochten afdwalen.

Tenslotte werd afgesproken dat Brand, mocht hij Farrucio alleen zien weggaan, de bandiet zou volgen, om te zien waar hij bleef.

Brand klauterde niet zonder moeite in de boom, waarbij Henderson zijn onwaardeerbare diensten bewees en Raffles en de reus vertrokken.

Er verliepen ongeveer twee uren voordat Brand, die zijn hoge uitkijkpost geen ogenblik verlaten had, en het kamp voortdurend in het oog had gehouden, op enige afstand de kreet van de bergarend hoorde.

Hij antwoordde dadelijk en enige minuten later zag hij beweging in het struikgewas waaruit twee gedaanten opdoken, die hij niet direkt herkende, ofschoon hij begreep, dat het Raffles en Henderson moesten zijn.

Zij droegen de kleren van de vrijbuiters van de bergen en de reus had met zijn verwarde zwarte baard, zijn bruine huidskleur en zijn lange zwarte lokken een werkelijk schrikwekkend uiterlijk.

Evenals Raffles droeg hij hoge kaplaarzen, een rood hemd, een korte fluwelen broek en een wambuis van dezelfde stof.

In zijn gordel stak een vervaarlijk mes en een korte, verdragende buksling aan een riem over zijn schouder. Hij droeg een groot pak op de rug en Brand begreep direkt, dat hierin zijn eigen kostuum zat, dat hij zou moeten aantrekken.

De twee zogenaamde rovers kwamen nu voorzichtig de open plek op, waar in het midden de elk stond en het duorde niet lang of zij hadden Brand op zijn hoge zitplaats ontdekt.

De jongeman klom met de lenigheid van een boskat naar beneden, liet zich van de onderste dikke tak in het gras vallen en drukte Raffles de hand.

— Nog iets bijzonders? vroeg deze direkt.

— Absoluut niets, Edward, antwoordde Brand. Ik meende een ogenblik te hebben gezien, dat er voorbereidingen voor het vertrek werden gemaakt, maar

er schijnt een tegenbevel te zijn gegeven: Romanetti is zeker van mening, dat er beslist geen haast bij de zaak is, en dat hij wel tot vanavond kan wachten.

— En Farrucio?

— Die zit nog altijd te kaarten met een paar van zijn makkers en hij heeft een van hen al tegen de grond geslagen, na een hevige ruzie, waar zelfs Romanetti bij te pas is moeten komen. Ik kon dat alles heel duidelijk door mijn kijker zien.

— Hij is dus nog steeds in het kamp?

— Nog altijd?

— Zoveel te beter. Kleed je dan gauw om, trek deze kleren aan, die je het uiterlijk zullen geven van een echte bandiet en dan moeten wij het kamp zo dicht mogelijk zien te naderen, want wij mogen die schurk van een gids vooral nu niet uit het oog verliezen.

Nadat de kleren van Brand in een vossenhol waren verborgen, gingen de drie mannen dadelijk op weg, kruipend op hun buik.

Zij hielden halt op een dicht begroeide plek van het bos, tamelijk hoog boven het kamp, vanwaar zij dit uitstekend konden overzien, zonder gevaar voor ontdekt te worden.

Zij aten hier iets van de meegenomen levensmiddelen, scheepsbeschuit, ossetong en sardines, en het smaakte hun prima, want het was al vrij laat in de middag geworden.

En van dat tijdstip af wachtten zij met het geduld van een kat, de revolver bij de hand, de blik steeds op het kamp, waar zij alles duidelijk konden zien.

Het was omstreeks zes uur in de avond en de vallei begon al schemerig te worden, daar de zon al achter de toppen van de bergen was verzonken, toen Brand, die zijn kijker weer voor het oog had gebracht, Raffles aanstootte.

— Farrucio sluipt er tussen uit, zei hij zachtjes.

Hij had goed gezien, de bandiet, die enige tijd met de handen in de zakken had rondgeslenterd, verliet op dat ogen-

blik, schijnbaar zonder dat iemand het opmerkte, het kamp.

Hij maakte een tamelijk grote omweg, en een ogenblik was hij zelfs uit het gezicht verdwenen, maar niet lang daarna kregen de drie spionnen hem weer in het oog, toen hij zich had opgericht, en met haastige schreden een smal pad volgde, dat door het bos liep op ongeveer 150 meter van de drie mannen verwijderd.

Zo snel mogelijk gingen de drie mannen hem achterna, er voor zorgend zo weinig mogelijk gerucht te maken en dekking zoekend achter alle bosjes van dicht struikgewas, die zij op hun weg vonden.

Hier onder het dichte bladerdak was het al tamelijk duister en zij moesten zelfs sneller gaan lopen, om de bandiet niet uit het oog te verliezen.

De achtervolging had al bijna een uur geduurd en de drie mannen zwierden in een woest gebied, bezaaid met enorme rotsblokken, toen Brand plotseling fluisterde :

— Maar voor de drommel, het zijn er twee.

— Dat meende ik net ook al gezien te hebben mijnheer Brand, zei Henderson op zachte toon. Ik dacht echter, dat ik mij vergiste.

— Laten wij voort maken, dat bevalt mij niets, liet de gedempte stem van Raffles zich horen. Zij lopen niet samen, want de tweede man schijnt Farrucio te volgen.

— Je hebt gelijk, en ik meen hem te herkennen, het is de kerel, die hij bij het kaartspelen heeft neergeslagen.

Raffles antwoordde niet, maar ging vlugger lopen.

De afstand tussen de beide bandieten en de drie achtervolgers bedroeg op dat

tijdstip nauwelijks honderd meter, maar ineens was het, alsof Farrucio en de man die hem volgde in de grond waren gezakt, er viel in de steeds toenemende duisternis niets meer van hen te bespeuren.

Een ogenblik stonden zij in tweestrijd en toen fluisterde Henderson, die blaakte van strijd lust :

— Ik heb hen het laatst bij dat reusachtige rotsblok gezien, mylord. Daar moeten zij achter verdwenen zijn.

Het duurde niet lang of de drie mannen hadden het grote rotsblok bereikt, dat aan de voet van een vrij sterk glooiende rotshelling lag, maar daarachter was niemand te zien ieder spoor van de beide bandieten scheen te zijn uitgewist.

Maar ineens richtten zij luisterend het hoofd op ; zij meenden stemmen te horen, uit de richting van een dicht bosje, halverwege de helling.

Onmiddellijk renden zij er heen, maar zij hadden de helft van de weg nog niet afgelegd, of er klonk een doordringende, rauwe gil, dadelijk daarop gevolgd door een duivels lachje, en de kreet van afschuw van een vrouwenstem.

Zo snel zij konden, stormden de drie mannen verder, en spoedig hadden zij de plaats bereikt waar de ingang was van een vrij groot hol, dat vaag verlicht werd door een lantaarn.

Achter in het hol, dat ongeveer vier meter diep was, lag een jonge vrouw, aan handen en voeten gebonden.

Het was Ellen Keystone.

Half over haar heen gebogen stond een kerel met een afschuwelijk grijzend gezicht, en iets meer naar voren lag het bewegingloze lichaam van Farrucio voorover. Tussen de beide schouderbladen stak het heft van een lange, scherpe dolk.

HOOFDSTUK VII

WAAR ROMANETTI HET ONDERSPIT DELFT

Bij het horen van de naderende voetstappen wendde de kerel, die zijn handen al naar de dodelijk ontstelde jonge vrouw had uitgestrekt, zich om, en met een kreet van dierlijke woede greep hij naar zijn revolver.

Maar Henderson was al bij hem, greep hem in de borst en slingerde de schurk met zoveel geweld opzij, dat hij met het hoofd tegen de zijwand van het hol bonsde en half versuft bleef liggen.

In een oogwenk was Raffles naast de jonge vrouw neergeknield en sneed met een vlugge beweging de touwen waarmee zij gebonden was door.

Ellen Keystone scheen door deze snelle opeenvolging van gebeurtenissen, niet goed te begrijpen wat dit allemaal te betekenen had en staarde Raffles met grote ogen aan, die zich langzaam met tranen vulden. Eindelijk kwam het snikkend over haar lippen :

— Ik dank u ! Ik dank u ! U bent toch vrienden ?

— Dat zijn wij, mevrouw, antwoordde Raffles in het Engels. Wees gerust, wij zijn geen boeven, wij zijn vermomd.

— Goddank, dat u gekomen bent, snikte de vrouw. Mijn man ? Is mijn man hier ?

— Nee mevrouw, antwoordde Raffles op ernstige toon. Ik moet het u wel vertellen, dat uw man ernstig gewond werd door de bandiet, die hier door een van zijn vijanden voor uw ogen werd neergestoken, maar hij is gelukkig toch buiten gevaar en u zult hem spoedig kunnen bezoeken. Wij zullen u direkt bij hem brengen. Zeg mij, u bent toch ongedeerd ?

Raffles had naar de schrammen gekeken, die hier en daar over het bleke gezicht en de polsen van de jonge vrouw liepen.

Een vlamvend rood steeg in de wangen van Ellen Keystone op, toen zij op fluisterende toon antwoordde :

— Ik heb met de ellendeling op leven en dood moeten worstelen, want ik be-

greep maar al te goed waarom hij mij ontvoerd had. Maar tenslotte deinsde hij toch af, onder de vreselijkste bedreigingen.

— U was toen natuurlijk nog niet gebonden ?

— Nee, dat deed hij pas later. Hij zei, dat hij mij wel zou weten te temmen en dat honger en dorst mij wel wat toegeefliker zouden maken. Maar ik zweer u, ik zou liever van honger en dorst zijn omgekomen, dan als speelbal te dienen van die bandiet.

— Ik geloof u, mevrouw, zei Raffles eenvoudig. U zult wel verhongerd zijn ; u hebt allereerst behoefte aan voedsel.

— Ik zou liever eerst wat willen drinken, zei de jonge vrouw op zwakke toon.

Direkt verliet Brand het hol en ging zijn veldfles vullen met fris water uit het bergstroompje, dat hij net in de onmiddellijke nabijheid had gezien.

Een ogenblik daarna kon de geredde vrouw zich verkwikken met wat teugen fris water. Henderson had intussen het hol doorzocht en in een hoek een brood en wat schapenkaas gevonden.

En zo hongerig was de vrouw, dat zij zelfs het droge brood en de niet meer zo verse kaas met grote eetlust at.

Raffles keek toe en zei na enige tijd :

— Zodra u zich sterk genoeg voelt, mevrouw, zullen wij op weg gaan, want het is niet onmogelijk dat dit hol ontdekt wordt en dan zoudt u weer in gevaar zijn.

Geholpen door Raffles en Brand stond Ellen Keystone op en zij voelde zich sterk genoeg om te gaan.

De tocht begon, maar niet eerder dan nadat Raffles de moordenaar verbonden had en een kruik water naast hem had neergezet, want Raffles kon het niet aanzien de bandiet hier als een hond te laten sterven.

Zo snel het onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, werd de terugtocht aanvaard, ongeveer tot aan de plek, waar de oude elk stond, die Brand als uitkijkpost had gediend, om daarna het vliegtuig ongedeerd terug te vinden.

— Maar wie bent u dan toch, mijnheer, die hier over een vliegtuig de beschikking heeft en die de stoutmoedigheid heeft gehad midden in dit gebergte te landen ? riep mevrouw Keystone uit.

— Dat zult gij waarschijnlijk morgen weten, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik kan het u tot mijn spijt nu nog niet vertellen. Stapt u nu maar in de machine ; wij zullen u vlak bij Ajaccio afzetten, zodat u onmogelijk zult kunnen verdwalen. Wat ons betreft, wij moeten nog een appeltje schillen met mijnheer Romanetti en consoorten.

Bijzonder verbaasd en nadat zij Raffles enige ogenblikken aandachtig had aangekeken, klom de jonge vrouw in de machine.

Raffles wisselde op zachte toon een paar woorden met Henderson, die knikte en toen kalm op een rotsblok ging zitten niet ver van de rand van het plateau, Brand en Raffles klommen op hun beurt in de machine, Brand startte de motor en een sekonde later steeg de vliegmachine pijlsnel de lucht in.

Binnen een paar minuten was hij over de berggordel gevlogen, zowel als over de brede laagvlakte, die Ajaccio van het kamp van de bandieten scheidde en daalde naast de straatweg in een weiland, op geen honderd passen van de eerste huizen der kleine stad, die al van verre te herkennen was aan de lichten.

Brand stapte alleen uit, hielp Ellen Keystone, om op haar beurt de machine te verlaten en bood haar de arm om haar een eindweegs te vergezellen tot zij het stadje zou hebben bereikt.

Een ogenblik later klom Brand opnieuw in het vliegtuig en direkt steeg de « Duivel der Lucht » op en aanvaardde de terugtocht.

Drie minuten later daalde het weer op de hoogvlakte, waar Henderson met behulp van de drie elektrische zaklantaarns een driehoekig landingsterrein had afgebakend, zodat de landing zonder enig gevaar kon plaats vinden.

Het was omstreeks elf uur in de avond toen een van de wachtposten van

het kamp opsprong, en op zachte, maar dreigende toon de vraag stelde :

— Wie daar ?

De vraag was gericht tot een donkere gedaante, die zich net vertoond had aan het begin van de open plek, die aan de bewaking van de schildwacht was toe- vertrouwd.

— Ik ben het, Garcia, klonk het op schorre toon gegeven antwoord.

— Ben jij het ? zei de schildwacht verbaasd. Dio santo, wat zie je er uit !

Inderdaad, het hoofd van de man, die daar naderde, was omzwachteld, en zijn ene arm zat ook in een verband gepakt.

— Wat is er toch met je gebeurd, man ? herhaalde de schildwacht verbaasd. Waar kom je vandaan ?

— Regelrecht uit de hel, geloof ik, antwoordde Garcia op woeste toon. Ik heb die vervloekte Farrucio bovendien zijn bekomst gegeven en het kwam hem toe, dubbel en dwars. Je hebt zelf gezien hoe hij mij vanmiddag bij het spel heeft neergeslagen en ik wilde het blanke duifje hebben, dat hij had weten te ontvoeren. En luister nu. Ik volgde hem en ik zag dat hij een rotshol binnenging, waar hij die Engelse vrouw gevangen hield. En, ik heb hem neergestoken.

— Dat kon je wel eens opbreken, Garcia, zei de schildwacht verschrikt. Weet je dan niet, dat Farrucio goed stond aangeschreven bij de chef ?

— De chef heeft ons nooit belet, een vendetta te voltrekken, gromde Garcia. Maar laat mij eerst uitvertellen. Ik dacht, dat ik nu gemakkelijk spel had met die mooie Signorina, maar juist toen ik... een gesprek met haar wilde beginnen, werd ik overvallen door een reusachtig gebouwde kerel, ik tuimelde tegen de muur, en toen verloor ik mijn bewustzijn.

— Wat zeg je daar ? antwoordde de schildwacht ontzet. Maar dat moet je direkt aan de chef gaan vertellen !

— Dat ben ik ook van plan, als ik maar wist waar hij op dit ogenblik zit.

— Waar zou hij anders zitten dan in zijn tent in het kamp, ezel ! riep de ander uit.

— Breng mij dan bij hem ! verzocht Garcia. Ze schijnen mij te hebben verbonden, maar ik voel me flauw en slap door het bloedverlies, en ik weet niet of ik niet onderweg zou neervallen en het is toch noodzakelijk dat de chef weet dat er gevaar dreigt.

De schildwacht scheen een ogenblik te aarzelen, maar toen greep hij zijn geweer, nam Garcia, die van zwakte op zijn benen wankelde, onder de arm, en liep zo snel mogelijk met hem weg terwijl hij zo zacht mogelijk liep.

De kampvuren waren al gedoofd, en de bandieten schenen allen te slapen.

Een half uur verstreek. Toen werd er door een gedempte stem opnieuw gevraagd :

— Wie daar ?

Ditmaal was de vraag gesteld door een bandiet, die de wacht hield voor de grote tent van Romanetti.

De schildwacht had een lantaarn opgenomen, die naast de tent stond, hield haar even ter hoogte van het gezicht van Garcia, en riep toen uit :

— Voor de duivel, man, ben je van een rots gevallen ? Wat is er ? Wat wil je hier ?

Romanetti scheen wel een hele lichte slaap te hebben, want op hetzelfde ogenblik werd de lap opzij geslagen, die de ingang van de tent afsloot, en de hoofdman, bijna helemaal gekleed, op zijn kaplaarzen en zijn wambuis na, kwam te voorschijn.

— Wat is er te doen ? vroeg hij op gedempte toon.

— Hier is Garcia, chef, die er uitziet alsof alle botten in zijn corpus gebroken zijn, antwoordde de bandiet, die op wacht had gestaan. En Pietro is bij hem.

— Er is iets ernstigs gebeurd, chef, hier niet ver vandaan, zei Pietro, die Garcia nog altijd ondersteunde, en hij wil het u dadelijk vertellen ; ik geloof dat er gevaar dreigt.

Romanetti fronste de wenkbrauwen en wenkte toen Garcia, om de tent binnen te komen.

Daarop wendde hij zich tot Pietro en zei :

— Ga weer op je post ! Volg mij, Garcia !

Hij stapte de tent binnen, en de zwaargewonde bandiet volgde hem. De voetstappen van Pietro verwijderden zich, en de schildwacht voor de tent hernam zijn eentonige wandeling.

Het inwendige van de tent werd verlicht door een tamelijk helder brandende lantaarn, die was opgehangen aan een haak in het midden van een van de stevige tentstokken.

Romanetti had zich languit op een gemakkelijke stoel geworpen, en keek Garcia een ogenblik van onder zijn gefronste wenkbrauwen aan.

Toen nam hij een sigaret uit een doosje, dat op tafel onder het bereik van zijn hand stond, stak haar aan, en zei op korte toon !

— Laat horen ! Wat kletst Pietro over gevaar ? Wat voor gevaar ? Staat het in verband met de komst van die drie vervloekte Engelsen ?

— Daar ben ik wel bang voor, Chef !

— Heb je hen soms ontmoet ? Heeft er een gevecht plaats gehad ?

— Een gevecht kan men het niet noemen, Chef, ik werd onmiddellijk machteloos gemaakt, en door een boom van een kerel tegen de rots gesmaakt, zodat ik dacht, dat mijn kop uit elkaar barstte en buiten kennis raakte.

— Waar was dat ?

— In een rotsbol, enige kilometers hier vandaan, Chef.

Maar ineens hield hij op. Men had het gerucht van een korte worsteling in de onmiddellijk nabijheid van de tent gehoord, gevolgd door de doffe val van een lichaam.

Het duurde maar een sekonde, en toen was alles weer stil. De voetstappen van de schildwacht waren niet meer hoorbaar.

Romanetti was met een sprong als van een tijger bij de ingang van de tent, en sloeg het doek terug.

Op hetzelfde ogenblik slaakte hij een onderdrukte kreet van woede, en zijn rechterhand greep bliksemsnel naar de kolf van zijn revolver, die op zijn heup hing. Maar zijn hand tastte in een lege

holster.

Hij wende zich om en keek in de loop van een revolver, die Garcia hem voor de neus hield.

— Geen stap, en vooral geen geluid, want ik zou niet aarzelen, met een kogel uit dit wapen een einde te maken aan je misdadig leven, mijnheer Romanetti, zei een zachte, maar dreigende stem.

— Wie ben je ? kwam het sissend over de lippen van de bandiet.

— Ik ben John Raffles, gaf de zogenaamde bandiet ten antwoord, en met een bliksemsnelle beweging van de linkerhand rukte hij het verband van zijn hoofd, dat zijn gezicht voor de helft bedekte. En nu vlug de sleutel. Wat, aarzel je nog ? Wel, dan zul je het aan je zelf te wijten hebben, als je nog meer verliest dan je dacht.

Raffles liet een eigenaardig sissend geluid horen, en onmiddellijk stapte Henderson binnen, die net de schildwacht op behendige wijze overmand had.

— Neem die kist daar eens op, James, beval Raffles op korte toon.

Henderson wandelde er rustig mee naar buiten, en hij verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles wendde zich tot de bandiet, en zei rustig :

— U ziet nu, mijnheer Romanetti, dat het niet altijd voordelig is, kennis te maken met John Raffles ! En u zult natuurlijk ook wel begrepen hebben, dat ik dezelfde ben, als de man die u vanmiddag bezocht ! Wat Farrucio betreft, hij is dood, en u zult zijn lijk met de dolk van Garcia tussen de schouderbladen in een berghol vinden, ongeveer drie kilometer hier vandaan. Daar ligt ook de echte Garcia, tamelijk ernstig gewond, maar wij hebben hem zo goed mogelijk verbonden. Wat de Engelse dame betreft, zij is inderdaad ontvlucht, en niet alleen in naam, zoals hedenmiddag.

Weer liet Raffles dezelfde sissende klank horen, en Brand stapte binnen, die Romanetti met enkele handgrepen stevig boeide, en hem tamelijk onzacht een prop in de mond duwde.

En zo vonden hem een paar uren later zijn volgelingen.

Raffles haastte zich echter met de buit, waar onder meer alles bij bleek te zijn, wat er de dag te voren aan de toeristen ontstolen was, naar zijn vlieg-machine, en steeg op, zonder dat de bandieten er ook maar het minste idee van hadden waar de stoutmoedige avonturier gebleven kon zijn.

De ingenieur Keystone kreeg 'n paar

dagen later op een geheimzinnige manier alles terug wat hem ontstolen was; Raffles had een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar wat Romanetti hem had afgenomen.

Enige andere onbemiddelde toeristen kregen eveneens het gestolen goed terug, maar van de rijken hield Raffles alles tot de laatste dollar, het laatste twintig frankstuk, de laatste lire.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

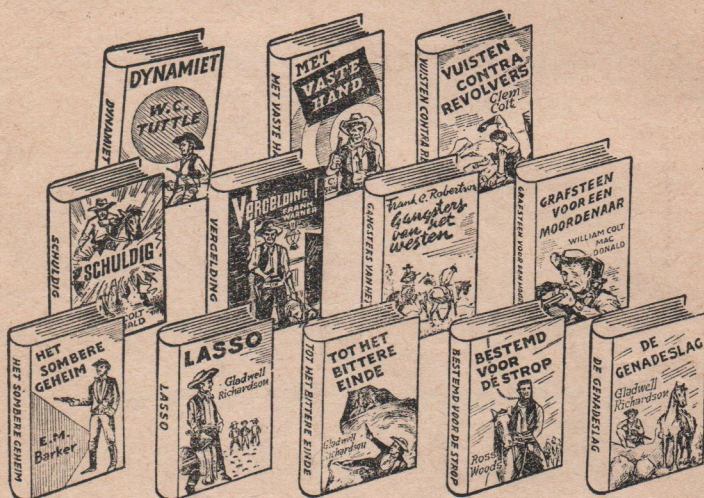
De Peruaanse Schat

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266